

РЕШЕНИЕ

№ 12444

гр. София, 19.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 05.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **3575** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на А. А. Г., [дата на раждане], гражданин на С., с ЛНЧ [ЕГН], против Решение № 4424/18.03.2024 г. на председателя на ДАБ при МС, с което е постановен отказ да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

Иска се от съда да постанови отмяната на решението, като неправилно и незаконосъобразно, по подробно изложени правни съображения. Счита се, че административният орган не е обсъдил всички относими към случая факти. Навежда аргументи, че неправилно административният орган в пряко нарушение на Директива 2011/95/ЕС е приел, че наличието на т.н. „тежко престъпление“ е достатъчно основание за отказ за предоставяне на бежански или хуманитарен статут.

Жалбоподателят, в съдебно заседание, явява се лично и чрез адв. К. поддържа жалбата. Представя писмени бележки.

Ответникът- председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, в съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата, излага доводи за законосъобразност на обжалваното решение. Моли съда да отхвърли жалбата.

Софийска градска прокуратура не участва при разглеждане на делото.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в своята съвкупност и доводите на страните, по свое убеждение и по реда на чл. 235, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, намира за установено от фактическа страна, следното:

С молба до ДАБ при МС с вх. № В-13-617 от 04.09.2023 г. на Регистрационно-приемателен център (РПЦ) – [населено място] към ДАБ – МС, А. А. Г., [дата на раждане], гражданин на С., с ЛНЧ [ЕГН], етническа принадлежност – арабин, вероизповедание – мюсюлманин- сунит, семейно положение – женен, е поискал предоставяне на международна закрила. Самоличността му е установена въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като кандидатът не е предоставил оригинални документи за самоличност. В хода на производството чуждият гражданин е предоставил фотокопии на религиозен брачен договор.

С писмо рег. № УП-5204/04.09.2023 г. на ДАБ-МС, директорът на РПЦ- [населено място] е изискал от директора на Специализирана дирекция „М“ - Държавна агенция "Национална сигурност" (ДАНС) писмено становище по постъпилата молба за международна закрила. С писмо рег. № М-22567 от 03.11.2023 г. директорът на специализирана дирекция "М" - ДАНС, уведомява председателя на ДАБ-МС, че към момента ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на лицето в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

От данните от проведеното на 27.10.2023 г., интервю, представените от жалбоподателя и служебно събраните от ответника доказателства се установява, че А. А. Г. е напуснал страната си на произход С. през 2023 г., нелегално за Турция. Съобщава, че е останал там около три месеца и че в себе си е имал само лична карта. Споделя, че работил като шофьор на кран в строителството. Твърди, че през август 2023 г. е влязъл със стълба през теленото ограждение с помощта на трафикант не по законоустановения ред на територията на Република България. Уточнява, че след това е прекарал десет дни в гората. Допълва, че след това кола го е закарала в парк в [населено място]. Споделя, че сам се е предал тук в лагера и че е отишъл в Б. за десет дни. Декларира, че това е първата му молба за международна закрила и че не е подавал такава в друга държава. Чуждият гражданин мотивира молбата си за международна закрила с войната в държавата си по произход. По време на проведеното интервю А. А. Г. разказва, че е живял в [населено място], обл. И. в палатков лагер и че от там е напуснал С.. Заявява, че има завършен шести клас и че по професия е шофьор на трактор. Споделя, че не е отбил военната си служба и че е получил повиквателна, поради което е избягал. Твърди, че в района, в който е живял, има сблъсъци между ДАЕШ и Режима. Също така от ДАЕШ са хвърлили бомба, от която е бил ранен и раната е била много близо до гръбначния му стълб и че му е направена операция. Споменава, че след този случай е отишъл да живее в палатковия лагер. Посочва, че е женен за Б. Гали и че имат сключен религиозен брак. Пояснява, че родителите му, две сестри и петима братя живеят в палатков лагер в С.. Обяснява, че не може да се върне в родината си, заради войната и че няма дом вследствие на нея. Декларира, че желае да получи международна закрила в Република България и че не би се завърнал в държавата си по произход. Чужденецът разказва, че в родината си като арабин не е имал проблеми с никого. Съобщава, че не е бил заплашван на основание на етническата или религиозна принадлежност в С.. Посочва, че е напуснал страната си заради общото положение и войната. Добавя, че не е бил член на политически партии и паравоенни организации, както и че не е бил задържан, арестуван, съден и осъждан от официалните власти в държавата си на произход.

Със становище рег. № УП-5204 от 23.01.2024 г. на интервюиращия орган е предложено на председателя на ДАБ – МС да откаже статут на бежанец на А. А. Г. и

да му се предостави хуманитарен статут.

Впоследствие, във връзка с резолюция с вх. № ЦУ-04-492-1 от 26.02.2024 г. по предоставеното становище на интервюиращ орган и постъпило в ДАБ при МС писмо с вх. № ЦУ-04-376 от 09.02.2024 г. от Регионална дирекция „Гранична полиция“ - Драгоман, е издадена докладна записка № ЦУ-04-492-2 от 29.02.2024 г., съобразно която се предлага да се изготви решение, с което се отказва предоставянето на бежански и хуманитарен статут на А. А. Г..

В резултат на така провело то се административно производство е издадено оспореното Решение № 4424/18.03.2024 г. на председателя на ДАБ при МС, с което е постановен отказ да бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут на А. А. Г., на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и чл. 75, ал. 1, т. 4 във вр. с чл. 12 от ЗУБ.

Въз основа на събраните в административното производство доказателства, органът е обосновал извод, че не са изпълнени предпоставките по чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Позовал се е и на разпоредбата на чл. 12, ал. 1, т. 2 и чл. 12, ал. 2, т. 2 от ЗУБ, според която статут на бежанец не се предоставя на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че е извършил тежко престъпление от неполитически характер извън територията на Република България, както и че хуманитарен статут не се предоставя на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че е извършил тежко престъпление. Като е съобразил причините за напускане на страната по произход С., административният орган е извел извод, че това не е сторено поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, поради което не са налице основания по чл. 9, ал.1, т.1 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут, нито е установена реална опасност от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание – основания по чл. 9, а л.1, т.2 от ЗУБ. След като е съобразил информацията за обстановката в С., представена в справка с вх. № ЦУ-1982/12.12.2023 г. на дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС е приел, че ситуацията със сигурността в С. е критична и непредсказуема и не би могло да се направи извод, че би могло да се гарантира сигурността на сирийските граждани и да се попречи на тежките посегателства срещу тях поради насието. Приел е за установени предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Независимо от това обаче, на основание чл. 12, ал. 2, т. 2 от ЗУБ е отказал да предостави такъв на А. А. Г., тъй като хуманитарен статут не се предоставя на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че е извършил тежко престъпление.

Решението е връчено на чуждия гражданин лично на 21.03.2024 г., а жалбата срещу него е подадена на 03.04.2024 г.

Към административната преписка е приложена Заповед рег. № ПАМ-6183/21.08.2023г., с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход С., страна на транзитно преминаване или трета страна на чужденеца“. По делото е приложен и Протокол № 44/20.02.2024 г. от публично заседание по нахд. № 20241320200239 по описа за 2024 г. на РС Видин, IV с-в, НО, съгласно който чужденецът е привлечен като обвиняем за престъпление по чл. 281, ал. 2, т. 1, т. 3, т. 4 и т. 5 от НК като е сключил споразумение с Районна прокуратура- В. и е осъден на „лишаване от свобода“ за срок от една година като наказанието е отложено за срок от три години. От ответника е представена и справка за актуалната политическа и икономическа обстановка и общото положение в С..

При така установените факти, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана в срока по чл. 84, ал. 2 ЗУБ.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 75, ал. 1 ЗУБ- председателя на ДАБ при МС. Решението е постановено в установената от закона писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

От приетите и неоспорени по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си. Жалбоподателят изрично е удостоверил с подписа си на протокола, че няма възражения по него. В съответствие с изискването на чл. 73 от ЗУБ молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразен и обоснован е изводът на административния орган, че заявените от жалбоподателя обстоятелства не могат да бъдат свързани с нито една от причините за преследване посочените в закона.

В настоящия случай правилно ответникът, изхождайки от фактите от изнесената пред него бежанска история, възприема извод за липса на такова преследване, което да се обосновава по някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В бежанската история няма нито един обоснован фактически довод за проявен спрямо оспорвания акт на преследване от страна на официалните власти в С., която се явява страната по произход за търсещия закрила. Няма нито един наведен довод от жалбоподателя, че същият е обект на преследване в С. и от някоя друга организация. В действителност в бежанската история няма доводи за такова релевантно преследване, нито се

обосновава наличие на реална опасност от бъдещо такова в страната му на произход по някоя от причините, които се сочат в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

Ето защо изцяло правилни са изводите на органа, че чужденецът не доказва предпоставки за предоставяне на търсения бежански статут. Правилността на крайния извод за липса на предпоставките по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ се следва изцяло от факта, че в изнесената от чужденеца бежанска история няма данни, че той лично или неговото семейство са обект на преследване в родината му С. било поради неговата (тяхната) етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. Напротив в интервюто жалбоподателят заявява, че не е имал проблеми, не е бил заплашван или насилван. Роднините и семейството му – родителите му, две сестри и пет братя продължават да живеят там.

Съдът намира за правилна и обоснована преценката на административния орган за неоснователност на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основанията посочени в чл. 9, ал. 1, т. 3, като правилно тази преценка е направена по отношение на страната на произход, за която органът в особеното производство събира данни, обобщени в нарочна справка.

Съгласно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Член 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Със свое Решение от 17.02.2009 г. по дело № С- 465/07/М. Е. and Noor E. vs Straatssecretaris van J./, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, Съдът на Общността (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011) се постановява, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата- членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Изводите на административния орган в тази насока се подкрепят изцяло от данните по справката от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ, представляваща официален документ, издаден от длъжностно лице в кръга

на службата му, фактите по която не са опровергани. В конкретния случай, решаващият орган се позовава, на фактите, които се съдържат в справка за С. с вх. № ЦУ-1982/12.12.2023 г. На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Приетите по делото справки са изготвени от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представляват официални писмени документи и обвързват съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с тях, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят, нито се сочи техният източник, за да се събират. От справките, изготвени от ДАБ, в това число и представената пред съда, се установява, че А. А. Г. е бил принуден да напусне страната си на произход, тъй като там е изложен на реална опасност от тежки и лични заплахи срещу живота му при наличието на съществуващ въоръжен конфликт. Видно от приложената справка е и че инциденти, свързани със сигурността в района, в който молителят е живеел продължават да се случват. Въпреки това обаче, в хода на административното производство е установено, че А. А. Г. е извършил в България тежко престъпление, а именно нарушил е разпоредбата на чл. 281, ал. 1 от НК, която указва, че който по какъвто и да е начин противозаконно подпомага чужденец да пребивава или преминава в страната в нарушение на закона, се наказва с лишаване от свобода от една до шест години и с глоба от три хиляди до десет хиляди лева. Видно от цитираната разпоредба на чл. 281 от НК, предвиденото наказание за извършеното престъпление е повече от пет години, поради което се приема за тежко престъпление по смисъла на чл. 93, т. 7 от НК на Република България.

Съгласно разпоредбата на чл. 12, ал. 2, т. 2 от ЗУБ хуманитарен статут не се предоставя на чужденец за когото има сериозни основания да се предполага, че е извършил тежко престъпление. По делото е безспорно, че А. А. Г. е осъден в България за извършено тежко престъпление от общ характер на 1 година „лишаване от свобода“, като наказанието е отложено за срок от три години. Именно с оглед факта, че му е било наложено наказание лишаване от свобода за извършено тежко престъпление, лицето се изключва от кръга на лицата, отговарящи на условията за субсидиарна закрила. В този смисъл е и практиката на ВАС - Решение № 1826 от 17.02.2023 г. по адм. д. № 7165/2022 г., IV отд. на ВАС. В тази връзка, съдът не споделя наведените с жалбата аргументи, че след като на лицето е наложено по-леко наказание от пет години, то извършеното от него деяние не следва да се третира като тежко, респективно –не може да служи като основание за непредоставяне на хуманитарен статут.

В случая не е спорно, че чужденецът е осъден, спрямо него не е осъществено наказателно преследване, което е застрашило живота му, нито има данни да е обект на нечовешко или унижително отнасяне. Жалбоподателят е заловен да управлява товарен автомобил, с който превозва нелегално пребиваващи сирийски граждани, с цел противозаконно преминаване на държавната граница на Република България и наказан с влязъл в сила съдебен акт за това

си деяние, което е тежко умишлено, по смисъла на националния закон. Всички тези обстоятелства го изключват като лице, на което е допустимо да бъде предоставен хуманитарен статут.

В мотивите на обжалваното решение липсва аргументация за неприложението в случая на принципа "забрана за връщане" (non-refoulement). За пълнота следва да се отбележи, че в чл. 4, ал. 3 от ЗУБ е предвидено, че чужденец, влязъл в Република България, за да поиска закрила, или който е получил закрила, не може да бъде връщан на територията на държава, в която са застрашени неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. В ал. 4 обаче е въведено изключение, че от правата по ал. 3 не може да се ползва чужденец, получил закрила, за когото има основания да се смята, че представлява опасност за националната сигурност или който, веднъж осъждан с влязла в сила присъда за тежко престъпление, представлява опасност за обществото.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена. Предвид липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от чл. 81 ГПК, този въпрос съдът не обсъжда.

Водим от горното, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 18-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. Г., [дата на раждане] , гражданин на С., с ЛНЧ [ЕГН], против Решение № 4424/18.03.2024 г. на председателя на ДАБ при МС, с което е постановен отказ да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: